

## Kronieken april 2014

Op 3/4 evalueert de **stuurgroep** de voorbije maand, de Clemensdag in Wittem, met een geschenkje aan onze geassocieerden, de viering met een attentie voor 75 jaar bestaan van Sint-Paulusschool, de vierde vormingsavond en het vooruitzicht op de lezing van het boek van Lenaers én de namis voor Chris Jolie. Maar vooruitzien doen we ook; met de voorbereiding van de verzoeningsviering, van Palmzondag, van de Paasweek met de bijhorende 'grote paaskuis', van de Familiedag in het Brielpaviljoen in Deinze, met een geruststellende visie op 'onze jubilee' en op de doop, een week later, van Daan en Elias.

Op 4/4 is er de algemene **repetitie voor koor en orkest** van al de liederen én het muzikale intermezzo voor het concert in de Sint-Petrus-en-Pauluskerk in Bachte (niet ver van Filliers!).

Niet vertragen! Noten 'zingen', niet snakken! En een boog over een muziekdeel betekent: doorzingen! Applaus voor Jean met zijn trompet voor lied 131, voor lied 21 moeten we beter naar de dirigent kijken en de 'sol' onthouden.

Er zijn veel liederen, volhouden dus, het zal wel moeten (!) en aan het voorspel moet ook gedokterd worden! Er blijft uiteindelijk maar één ding te doen: alle teksten zo goed als vanbuiten kennen. Op tijd komen is ook nodig, maar daar komt nog een mail voor ...

**Effataviering** en verzoeningsviering op 5/4. Chris verwelkomt de gemeenschap en vraagt Guido om in deze viering voor te gaan. Het wordt een viering, waarin we ons de vraag stellen: waarom is het waard om Christen te zijn, welke bedoeling heeft God met ons, welke rol kunnen wij spelen, het is een feest van verzoening, een teken van vernieuwing.

De lezing 'Door een gat in het dak' komt uit de meesterlijke vertaling van Nico ter Linden en gaat over de genezing van een lamme, die door vier vrienden door een gat in het dak van een huis in Kafarnaüm vóór Jezus wordt neergelaten. Jezus geneest hem door eenvoudig te zeggen: "*Je zonden zijn je vergeven!*"

Ook ik houd van dit verhaal, aangezien er uit blijkt dat verzoening iets is van 'samen': vier vrienden die het dak openbreken! Het zou nooit tot genezing gekomen zijn, het zou nooit zover gekomen zijn dat hij met zijn matras onder zijn arm kon buitengaan!

De verlamde wandelt naar buiten: gaat het hier om een mirakel? Als het werkelijk ging om bloed dat plots terug door aderen stroomt, om spieren die hun functie hernemen, dan kan je het een mirakel noemen! Maar het evangelie vertelt ons meer: mensen kunnen verlamd zijn, ze kunnen opgesloten zijn in hun eigen visie, en toch is het mogelijk ook dan op te staan ...

Feit is dat we dan weer aangesproken kunnen worden als 'Kind van God'. Er bestaan veel verzoeningsvieringen, maar er zijn er weinig die de mensen aanspreken met: "*Je zonden zijn je vergeven!*" Misschien is dat omdat veel dergelijke vieringen door niet-priesters worden voorgedaan? Want kunnen alleen priesters vergeven?

Of hebben we het moeilijk met te zeggen dat wat voorbij is, voorbij is? Dat het verleden het verleden is? Misschien kunnen we niet geloven dat Gods liefde zó groot is? En toch zegt God vandaag weer: "*Ik ben bereid met jou nieuw te beginnen!*"

Even worden wij stil, om aan te geven dat wij het teken van Gods overdadige barmhartigheid willen ontvangen. Geef ons vrijspraak, kwijschelding, vergiffenis, vernieuwing! Dan leggen Frans en Guido ons de handen op en ze wensen ons vrede en vreugde in ons hart. Er is nog hoop die verdergaat!

Wij hebben gedankt voor die vijf jongeren die hun verhaal over hun ontmoeting met de paus vertelden, we hebben gebeden voor jongeren en hun begeleiders uit Dendermonde die op inleefreis zijn in Congo, we hebben gebeden voor een goede reis voor Guido en voor zijn verjaardag morgen.

We hebben gedankt voor Rigo Peeters die als directeur-generaal van de Damiaanactie afscheid neemt, én voor zijn opvolger dat die even bezielde mag zijn. Bid met ons om geloof!

Elke gelegenheid is bij Effata goed voor een receptie, zelfs een verjaardag die nog moet komen!

Dat '**Op weg naar Pasen**' zo'n actieve gebeurtenis kon worden, had zelfs de parochieassistente Katrien Demarey niet kunnen vermoeden! Gratis een (onbetaalbaar) koor en voor iedereen uit dank een rode roos, met een drankje bij de receptie nadien, die avond kon niet meer stuk ... na nog wat laatste raadgevingen van Guido: lachen! Mond open! Stil is niet langzaam!

De kerk van Sint-Petrus-en-Paulus te Bachte is niet groot, maar ze is toch zeer geschikt voor het **optreden van het Effatakoor mét orkest** (met Ilse voor de gelegenheid aan de trom!) op 11/4. Een dergelijk koor ontvangen op dat uur is niet zo eenvoudig. We moeten er op tijd zijn, er zijn allerhande verkeersproblemen, maar ter plekke krijg je koffie met een broodje: de hongerige mens moet gespijzigd worden!

Op weg naar Pasen gaan, is stil blijven staan, herboren worden, vreugdevol zijn. Samenzang kan ons hierbij helpen en dat is wat het Effatakoor (een koor van amateurs!) beoogt met het inoefenen van de vijfde stem voor het slotlied 'Dat een nieuwe wereld komen zal!'

Ondertussen heeft Huub Oosterhuis meer dan 600 liederen geschreven, maar in 1958, met de fiets op weg, schreef hij in gedachten, als jonge jezuïet én dichter, op een bestaande melodie, de tekst van het openingslied 'Zolang er mensen zijn op aarde'.

Ook 'Zomaar een dak' kreeg nieuwe woorden, symbool van onze samenhangigheid. Maar het loopt niet altijd zo goed als wij hopen of dromen: 'Wat geen oog heeft gezien'. Dan het 'Lied van de mens': omdat God niet alleen wilde zijn? Of omdat Hij wilde geloven dat mensen voor elkaar zouden zorgen?

Wij herinneren ons vandaag ook, met Jesaja, dat de Joden in ballingschap moesten gaan: ze wisten niet meer of het ooit weer beter zou worden. Maar als je het geluk hebt dat mensen zich met je verbonden voelen als je weent, als je zorgen hebt, dan komt er een dag, net zoals dit adventslied 'Als op de dag van de oogst'. Maar God zorgt altijd voor ons, hij draagt ons als de adelaar op zijn wieken, Hij leert ons ook zelfstandig zijn: 'Die mij droeg', denk aan Deuteronomium. Heel lang geleden was er een mens, hij had zich van God afgekeerd, maar toch kennen we hem als heilige, Sint Augustinus, want voor zijn sterven schreef hij: 'Sero te amavi' of 'Veel te laat' of nog: 'Om vrede' Eerste deel van het concert: zelfs God verwijst nog altijd naar Jezus: 'Licht dat ons aanstoot in de morgen'. Je kunt met Huub Oosterhuis over sommige van zijn standpunten van mening verschillen, maar dit is toch een prachtige tekst!

Een tussenspel van ons orkest: 'Alta Trinita beata': om fier over te zijn!

De Goede Week begint, Goede Vrijdag is 'het fiasco', maar toch weten we: God laat ons niet los, Hij zal ons dragen: 'Wees hier aanwezig'. Maar eerst is er Witte Donderdag, de herinnering aan die man, die niet meer wist hoe het te zeggen, die niet meer wist wat te doen, en dan maar brood van leven gaf en wijn van hoop: dit is mijn leven, blijf bijeen! 'Telkens als wij eten van dit brood'

Dan wordt de nacht donker, Jezus is in de hof, gans alleen om er te bidden: 'Heiland hoelang' of 'Heer van hierboven'. Elke mens wordt gevraagd alles uit handen te geven en te hopen dat alles weer goed komt; wij bidden voor velen wier mond stom geslagen is: 'Gij die de stomgeslagen mond verstaat', een lied voor Goede Vrijdag. Blijven leven lukt niet altijd, maar liefde, dus ook leven, gaat verder dan de dood: 'Het zal in alle vroegte zijn'. Als de steppe, een troosteloos gebied met alleen zilvergrijze struiken, weer zal bloeien! Vertel dat maar in Congo, in het Midden-Oosten, in bijna heel Afrika, in India, en toch leeft overal die hoop!

Zoals steeds eindigen we met hoop: 'Dat een nieuwe wereld komen zal', de tekst is misschien wel van Huub Oosterhuis, maar de ideeën zijn oeroud, van Jesaja, hoofdstuk 65 (zoek het maar op, vanaf vers 17!)

O Happy Day!

Voor de viering van palmzondag op 12/4 is er ook een bijeenkomst van de **meditatiegroep**. Hierbij enkele bedenkingen van Walter VW in zijn 'Meditatief 180':

'... Ons groepje is ondertussen al drie jaar samen onderweg. Het groepje heeft iets van een zonnetje waarrond heel wat planeten draaien. (...) Het is merkwaardig hoe niet alleen het gesprek, maar ook gedeelde Stilte mensen tot elkaar brengt. (...) Maar sommigen van ons drukten ook het idee uit dat ze misschien op termijn zouden kunnen starten met een klein groepje dicht bij huis. (...) Het zou bijzonder zijn als de komende jaren Vlaanderen zou bezaaid zijn met een knooppuntennetwerk van kleine meditatiegroepen in scholen, organisaties, parochies, bedrijven. (...)

**Palmzondag op 12/4.** Geen gewone Effataviering, maar toch even inning en betrokken omdat wij de Goede Week beginnen, waarbij we uitgenodigd zijn om héél dicht bij Jezus te zijn in de laatste week van zijn leven. Dat is allemaal wel heel lang geleden, maar de manier waarop hij door mensen, die hem graag hadden en zelfs zijn volgelingen waren, op een gruwelijke manier is gedood, voeden onze overtuiging dat hij niet in de dood is gebleven.

Als mensen voelen we ons soms tekort gedaan, of we doen zelf niet wat we moeten doen, we worden geconfronteerd met tegenslag, lijden, dood. Dat moet dan zijn tijd doen, wat bezinken, we moeten dat samen dragen zoals hier in de Effatagemeenschap, waar we mooie en minder mooie herinneringen samen dragen!

Nu komen we in de periode van de witte liturgie, met witte gewaden, met 'Hosanna!' en de rode liturgie, met rode gewaden, met 'Weg met hem! Kruisig hem! Wij hebben met hem niets te maken!' Het is één lange viering van nu tot in de paasnacht, daarom maken we nu het kruisteken, maar deze viering gaat door tot Pasen!

Het is palmzondag, dus eerst komt de dienst van de palm, *buxus sempervirens* is het hier bij ons, groene palm, een ding van niks, herinnerend aan Noach, aan Jezus die naar Jeruzalem trekt, iets heel kleins, een teken van hoop. Palmen worden gezegend, voor hen die metterdaad geloven in dit teken van leven en vrede.

De christusicoon wordt aangebracht en Mia leest uit het evangelie van Matteüs de jubelende 'Hosanna!' intrede van Jezus. Veertig dagen geleden zijn wij ook op pelgrimstocht gegaan, om de weg te gaan die Jezus de Christus is gegaan, om betere christenen te worden. Daarbij hebben wij een aandenken gekregen: een Sint-jacobsschelp, symbool van de reizigers. Met Sint-jacobsschelpen versieren, vereren, wij dan de christusicoon.

Nu wordt het berkenhouten kruis aangedragen: Johan en Herman lezen het lijdensverhaal volgens de hertaling van Nico ter Linden. De evangelisten vertellen dit verhaal met een heerlijke naïviteit: ze zijn allemaal weggelopen! Jezus droeg zijn kruis alleen! De mensen keken toe van op een afstand! Maar toch heeft men toegekeken, heeft men nota genomen, net zoals voor een proces waarvan een verslag in de krant verschijnt! Maar het is waar: Jezus heeft veel eenzaamheid gekend. Inspiratie voor dit verhaal vind je trouwens ook in psalm 22, die ook op Jom Kipoer, de Grote Verzoendag wordt gebeden: *"God, mijn God, waarom heb je mij verlaten?"*

Zoals hij het heeft gevraagd gedenken wij hem met het breken van het brood en het delen van de beker met wijn. Dan bidden wij voor onze intenties:

- voor een lieve iemand van onze gemeenschap die een zware operatie moet ondergaan,
- voor de slachtoffers van een nieuwe gifgasaanval in Syrië,
- voor een overledene,
- voor alle mensen die nu hún Goede Week moeten doorstaan, om sterkte,
- dankend voor goede kampdagen,
- voor de lieve, flinke Miranda, veel te jong overleden, voor haar familie en haar vriend, om sterkte,
- dankend voor het mooie paasconcert van gisterenavond en voor de boodschap die werd meegegeven: *"Ubi caritas et amor!"*

Nu is de waarheid aan het licht gekomen: zijn wij broeders en zusters of verraden wij hen als het lijden te dicht komt?

Tot donderdag!

**De drie dagen voor Pasen** zijn een poging om uit te leggen waar het om gaat. Een reportage op TV kan je beter afsluiten met 'QED' of 'quod erat demonstrandum: wat bewezen moest worden!', ze komen toch af met het negatieve ...

Het is niet gemakkelijk om christen te worden of te zijn of als christen te leven in deze samenleving: het christelijke verhaal brengt ons soms in moeilijkheden. Is er misschien teveel geschiedenis mee gemoeid?

Maar wij gaan drie dagen op stap met Jezus van Nazareth! We beginnen deze **Witte Donderdag (17/4)**, rond de tafel van eten en drinken, van afscheid nemen en leren dienen.

In een van de lezingen zegt Jezus dat zijn leerlingen de stad Jeruzalem moeten binnengaan en uitkijken naar een man met een waterkruik, dát lijkt normaal. Maar waterkruiken dragen is feitelijk vrouwenwerk! Dan gaan ze de bovenzaal binnen en eten er bittere moes die er uit ziet als klei, want in Egypte moesten de joden stenen maken ...

Johan en Herman lezen in de vertaling van Nico ter Linden 'Het laatste avondmaal', dat Jezus neemt, samen met zijn twaalf discipelen, die symbool staan voor het ganse joodse volk. Het verhaal van de voetwassing: zoals ik jullie de voeten heb gewassen, zo moeten jullie ook dienstbaar zijn aan elkaar. Let wel: ik ben gekomen om te dienen! Dan eten ze samen brood, waarvoor graankorrels zijn dood gegaan, geplet zijn, brood is iets geheimzinnigs; dan drinken ze samen wijn, waarvoor druiven hebben gebloed: wijn is iets geheimzinnigs. *"Laat mijn sterven brood en wijn zijn voor iedereen!"*

Vandaag beginnen wij het Pasen van Jezus, met de herinnering aan de uittocht uit Egypte, een uittocht die iedereen van ons moet volgen. Weg van dat zeuren en klagen omdat de baas teveel vraagt of zaagt, weg van het klagen over het politieke vertoon, omdat we teveel belastingen moeten betalen, maar hier zijn toch de vleespotten! Wij zijn gevraagd om te dienen zoals Jezus: is er een duidelijker manier dan elkaar de handen te wassen en af te drogen? *“Weet dat er in angst en pijn een weg naar vrede is ... en schenk elkaar voor alle haat alleen vergiffenis!”* Jezus heeft toch ook de voeten gewassen van Judas die hem ging verraden! Wij moeten dienstbaar zijn voor velen, niet alleen voor dat kleine groepje van nu.

Wij begrijpen in feite niet wat er met ons gebeurt, wij weten niet wat hij van ons verwacht, wat betekent: gedeeld brood zijn, zorgen voor de mensen die mét ons leven? Wat betekent: zet er de feestbeker naast, wees niet volledig ontgoocheld, vertrouw zijn gelofte dat hij de miserie van zijn volk heeft gezien! Ook als wij weten dat Jezus het niet gemakkelijk heeft gehad, moeten wij vrede wensen door elkaar de handen te wassen, want wij zijn geroepen om elkaar te dienen en ons door anderen te laten dienen!

Wij luisteren naar de lezingen van Witte Donderdag, steeds weer nieuw en toch zo vertrouwd, lezingen over de goede herder, over de wijngaard, over snoeien, over één zijn, over onmacht, over durven bang zijn.

*“Als ik misschien niet kan geloven, heer van hierboven ...”*

Ook op **Goede Vrijdag (18/4)** zijn we samengekomen, rond het kruis en de gekruisigde, luisterend naar wat de profeet Jesaja heeft voorgezegd over de man van smarten, die gedaan heeft wat van hem werd gevraagd, hij die God een zoon is geworden. Luisteren naar het lijdensverhaal, het verraad van Judas, de gevangenneming, de ondervraging door de hogepriester, door Pilatus, de Romeinse landvoogd, de veroordeling van Jezus door de hogepriesters, de kruisdraging, de kruisiging en de dood van Jezus.

Symbolisch wordt de Jezuskaars gedoofd, zóveel is een leven van die prachtige mens waard!

Drieëndertig jaar is hij geworden, hij is ‘verwijderd’ op het toppunt van zijn kunnen. Maar wat was er zo slecht aan die man? Het blijft een eeuwigdurend terugkerend gebeuren: wie zich verzet tegen de politiek van belangrijk zijn, tegen ‘de economie en het geldverdiene zijn het belangrijkste’, tegen zo hoog mogelijk zijn, tegen de structuren in de kerk, die worden tegengehouden en aangevallen. Wie tegenhoudt en aanvalt heeft natuurlijk geen gelijk, maar ze hebben wel de macht! Vrijbuiters zijn niet belangrijk ...

Wel belangrijk is dat er een nieuwe wereld komt, met brood genoeg voor iedereen: wie dat zegt blijft gevaarlijk en mensen worden daartegen opgehitst: daarom stonden er soldaten rond het kruis. Het is het verhaal van veel christenen, van Mahatma Gandhi, van Martin Luther King, van Monseigneur Romero, die te vroeg uit het leven werden gehaald, omdat ze mensen de macht terug in hun hart legden. Tot zolang moeten christenen wegluchten uit Irak, uit Syrië, uit ... omdat ze gevaarlijk zijn!

Het wonder van Jezus was dat hij overtuigd was dat als hij er niet meer was, dat dan zijn liefde zou blijven, dat zijn dienstbaarheid zou blijven. Maar vandaag ligt hij hier, dood. Dit leven was genoeg om er mee door te gaan, tot de nieuwe wereld er komt. Morgen vieren we dat God het daarbij niet gelaten heeft. Hij heeft gezegd: *“Mijn liefde voor hem, zal zorgen dat hij verder leeft!”*

Wij kunnen veel woorden gebruiken of een bloem ter verering aanbrengen en hem vereren die hier bij ons ligt, nadenkend over zijn schamele geboorte, zijn volwassen worden, zijn liefde voor blinde, stomme, dove, zieke mensen, zijn anders zijn, de weg die hij ons toonde, zijn bidden en zijn vertrouwen, over onze dwaze vragen, zijn tegen onrecht en ontrouw zijn, zijn gebroken zijn als brood: *“Blijf nu hier en waak hier met mij ...”*

En gaan en doen zoals Hij!

Van bang naar blij: **De paasnacht en Pasen 2014 (19/4)**. Het Effatakoor met wipala op het koor, veel mensen in de kapel: *“Wees hier aanwezig!”* De nieuwe paaskaars wordt aangebracht en op de standaard gezet, symbool van de nieuwe Christus.

Johan en Herman lezen: ‘Het verhaal van het begin’. Verhalen moeten opgeschreven worden want je leeft niet alleen in brood, maar ook in verhalen. Zonder verhalen weet je niet meer vanwaar je komt en verdwijn je. Dán is Gods Volk weg! Zijn al die verhalen voor kinderen, of ook voor grote mensen? Als ze voor kinderen zijn, moeten die maar op ‘Sabbat’ komen luisteren! In die verhalen, die legende zijn geworden (of is het de legende die een verhaal is geworden?), wordt het begin van aarde en hemel verteld. Bij die ‘feiten’ was niemand bij, maar je kunt er wel een verhaal over vertellen: Waarom God begonnen is! Die schepping van water, licht, dag en nacht, de hemel als een koepel, de zee en de droge plaatsen, de lichten aan het hemelgewelf, de vogels, de vissen en

de wilde dieren, man en vrouw (dát moest mislopen!) gebeurde trouwens in zes dagen, daarna volgde de Sabbat, de dag van vrede en rust, een heilige dag!

Twee beschouwingen. In een eerste verwijst Guido naar een zeer recente uitspraak van prof. em. Etienne Vermeersch die duidelijk maakt dat God niet bestaat, dat een schepping in zes dagen nonsens is en dat het onmogelijk is dat Hij alles gemaakt heeft. Ik hoop, zegt Guido, dat ik kan zeggen, professor: die God bestaat inderdaad niet, de almachtige, die daarboven zichzelf voldoende is, die alles weet, die alles kan! Want in de Bijbel vinden we een gans andere God, een God die niet alleen wil zijn, omdat Hij compagnons wil om te leven en te werken. Zo'n God is niet volmaakt, want die hangt af van mensen, of ze al of niet op weg willen gaan op de manier die Hij wil!

Zoals we dat ook zingen, met de redemptoristen mee: *"Pazzo per amore!"*, stapelzot van liefde is onze God. Ik heb jullie, mensen, nodig. Ja, wij hebben van mensen God gemaakt, kijk maar naar wat we allemaal kunnen, soms denken we dat we god zijn, maar soms loopt het ook allemaal verkeerd, zie maar naar Goede Vrijdag! God is echter met mensen begonnen en Hij hoopt dat Zijn liefde beantwoord wordt, dat gewone mensen zich met Hem willen verbinden; Hij is als een adelaar die zijn jongen wil leren vliegen!

De menorakaarsen en de andere kaarsen worden vervangen en aangestoken en dan luisteren we naar het evangelie (Matteüs 28, 1-10), een der verhalen over de verrijzenis.

Een tweede beschouwing over het evangelie: we hoorden dat Jezus verrezen is. Maar er staat niet hoe dit gebeurde, en niemand weet het, ook in de andere evangelies zijn er verhalen over dat feit, maar die lijken niet op elkaar! Blijkbaar is verrijzenis eerst doorgedrongen bij de leerlingen en de vrouwen. Want vrouwen hebben een sterk gevoel voor leven (en ze kunnen toch niet zwijgen ...). Wat zegt Jezus echt: *"Gij zijt broers en zusters van elkaar, gij moet regelmatig samenkomen, samen eten, elkaars voeten wassen uit dienstbetoon, alles doen voor uw medemensen, niet voor macht, eer, geld of kerk!"* Hij zegt: Ga naar Galilea, weg van het centrum van de macht, van de politiek, ga naar gewone mensen.

En blijf geloven in een nieuwe wereld!

Vormelingen helpen met de wijding van het doopwater, door te blazen over het doopwater, als symbool van de aanwezigheid van Gods Geest, er wordt wat zout bijgedaan en het water wordt gezegend met chrisma. De paaskaars wordt gedoopt in het wijwater en ter herinnering aan ons doopsel tekenen wij ons met doopwater; licht gaat rond in de kerk: een nieuwe wereld mag komen! Het orkest speelt een prachtig 'Alta Trinita beata', wij doen zoals hij heeft gevraagd, bidden het ons geleerde gebed en wensen elkaar vrede toe. Wij worden gezonden: 'Dan zal ik leven!'

Zalig Pasen! Of om het met de woorden (herknabbeld) van Odette te zeggen:

Voor het ziekenhuis Sint Lucas in Brugge staat hoop in steen gebeiteld:

Als het donkert, komt de maan.

Ook paus Franciscus heeft dat begrepen: na de donkerste dagen in de Kerk brengt hij weer het parfum van het evangelie, door zich kwetsbaar op te stellen.

Ook de leerlingen werden opgetild naar een andere toekomst.

Opnieuw kunnen beginnen: dat is Pasen in eigen leven en in de wereld.

Dan een receptie, als pelgrims met een schelpje als aandenken aan deze sterk doordachte paasviering.

Op 20/4 Pasen, **zingen in de gevangenis**.

Ik ben er niet bij: Frans C (bedankt!) heeft een impressie klaar gemaakt:

'Een zonnige paasmorgen. Gezellige drukte aan de poort. De veiligheidscontrole verloopt vlot, dank zij het lerend vermogen van de koorleden, die nu zo wel ongeveer weten welke kledingstukken of attributen voor het gepiep van de machine zorgen en dank zij de inzet van de personeelsleden van de gevangenis. We leren ook een nieuwe weg kennen en krijgen een kop koffie in de bieb in afwachting van de aankomst van hen die de viering zullen volgen.

Er zijn veel gevangenen opgedaagd voor de paasviering.

De ritus van het licht, met veel kaarsjes vóór de Christusikoon, en de zegening van het water geven een speciaal cachet aan de viering. Maar ook de homilie, die benadrukt dat God niemand laat vallen, dat iedereen bij Hem de kans krijgt zich te herpakken, blijft hangen. Het spontane applaus na het slotlied 'Dan zal ik leven' doet de leden van het koor glunderen!

Zowat de helft van de koorleden heeft tijd gevonden om op de uitnodiging in te gaan en te blijven eten. We genieten van een vriendelijk onthaal, van lekker eten, van een goed glas vogelwijn en de babbel met elkaar.

Bedankt Elke en de directie van de 'Nieuwe Wandeling'!

Voor wie het niet weet: 'vogelwijn' is water, of wat had je gedacht in een gevangenis!

De paasvakantie valt helemaal voor Pasen, dus trekken we er niet op uit, maar is er op 21/4 **Familiedag** in het Brielpaviljoen van de Brielmeersen in Deinze. Proficiat en bedankt al wie zich hiervoor heeft ingezet!

Ontvangst met koffie, dan ga ik naar Vinkt, waar ik ooit eens was voor een begrafenis en waarvan de herinnering bij mij een wrang gevoel heeft achtergelaten. Iedereen heeft momenteel de mond vol over de Grote Oorlog, en dan vooral over de Westhoek. Maar wat te weinigen weten is dat in het begin van de Tweede wereldoorlog, in mei 1940, de Duitsers in Vinkt en Meigem maar liefst 140 onschuldige burgers hebben doodgeschoten of in de kerk hebben vermoord. Eerst geeft Jozef, onze lokale gids, een echte spraakwaterval, heel wat uitleg in de reflectieruimte te Vinkt. Veel vragen zijn overgebleven: waarom de Ardense Jagers juist hier zich nog zo verdedigd hebben, anders waren er misschien geen represailles geweest ... De beroemde muur van Vinkt, nu opgekuist en een waardig dodenmonument met al die kruisen en de bronzen Piëta, de muur der getuigenissen, de executiemuur 'De Laere': Waartoe de mens in staat is!

Broodmaaltijd 's middags met lekkere verse soep (ajuin, boursin met kruiden, wortelen, tomaten).

's Namiddags ga ik, onder leiding van Jo, mee gaan wandelen in het Stadsbos van Deinze. Dat is een nieuw aangelegd bos met struwelen van bijna 50 ha, een biotoop in volle ontwikkeling, met vier grote grazers (Galloway's: waarvan ik er twee zie, enorm grote zwarte, brave koeien, die schielijk in het bos verdwijnen).

Jo is zo vriendelijk geweest mij nog wat informatie toe te sturen:

'Omdat Deinze een bosarme stad was, is onder impuls van enkele natuurverenigingen tien jaar geleden een Samenwerkingsverband Stadsbos Deinze ontstaan. In 2005 kocht de stad de eeuwenoude prachtige lindedreef, in de volksmond Astenedreef genoemd, die het Gampelaeregoed verbindt met het vakantiecentrum De Ceder (het vroegere Home Anseele).

Het domein van de Gampelaerehoeve was in 1430 eigendom van Joos Vijdt en Elisabeth Borluut, de opdrachtgevers voor het 'Lam Gods'.

Rond 2005 kocht het Agentschap voor Natuur en Bos 35 hectare landbouwgrond bij het 'Goed te Parijs' aan, waar in 2007 een 'Kom op tegen kanker'-bos werd aangeplant. Nu groeien deze twee boskernen naar elkaar toe, elk met hun eigen karakter. Het gebied ten noorden van de Krekelstraat wordt een stevig bos van een twintigtal hectare. De zuidkant van de Krekelstraat wordt een gevarieerd landschap met bos, wastine en weiland met poelen en gemengde houtkanten.

Er is een verhard wandelparcours en nieuw meubilair (rustbanken, bruggetjes, speelruimten en doorgangen). Vier Gallowayrunderen helpen mee in het onderhoud van de bossen.

In de dreven en de bossen vinden we de typische bosplanten terug van 'oude' bossen:

Bosanemoon, witte klaverzuring of dalkruid. Drie grote veedrinkpoelen werden in ere hersteld: ideale voortplantingsplaatsen voor bruine kikkers, Alpenwatersalamanders en libellen.'

Lou gaat nog eens naar Meigem, naar de pottenbakkerij 't Hoveke, waar ze handgedraaide keramiek maken én een huisbiertje verkopen!

De avondmaaltijd: drie soorten pasta (penne arrabiata, spirelli met scampi's en pasta formaggio cremoso) van 'den traiteur' op een door Tom aangesleurde oven, veel zwaarder dan verwacht, maar het is gelukt! Het was lekker!

**26/4: Effataviering** met aansluitend een receptie, iets grondiger en copieuzer dan anders, want Lou en Wouter zijn vijftig jaar getrouwd én dat vieren ze met de gemeenschap, hun kinderen, hun kleinkinderen en vrienden en burens, allemaal mensen die we graag zien en door hen graag gezien worden.

Bernadette verwelkomt ons allemaal, en ze somt de drie essentiële elementen van geluk op: iets te doen hebben, iemand lief te hebben en iets om naar uit te kijken. Dat zal ook wel de samenvatting van ons leven samen zijn? Vijf jaar geleden zongen ze allemaal samen: 'Old Irish Blessing': die woorden zijn ons nog steeds dierbaar!

We zijn hier begonnen met vieren op Pasen, het is ondertussen al de tweede paaszon­dag, en dan wordt steeds hetzelfde evangelie gelezen: Johannes 20, 19-31, over Tomas.

Was Tomas de ongelovige? In elk geval was hij een belangrijke man, die helemaal in het begin, in het zuiden van India de tomaschristenen deed ontstaan. Het is trouwens uit die streek dat

redemptoristen uit Kerala vermoedelijk de redemptoristische vestiging in Libanon zullen overnemen! Ook in het evangelie wordt Tomas de ongelovige genoemd, wel wordt hij 'Didymus' genoemd, niet omdat hij de helft van een tweeling was, maar omdat hij 'Ja' en 'Nee' was, 'Ik geloof' en 'Ik ben niet zeker'.

Onlangs heeft een liturgisch team de evangelisten onder de loep genomen: *"Wie had feitelijk na Jezus de leiding op zich moeten nemen?"* Judas Iskariot wint het omdat hij politiek best beslagen was, wist waar hij naartoe wilde én met geld kon omgaan! Maar voor Jezus zou dat niet meetellen: hij koos Petrus, die wel rap 'ja' zegt, maar er ook meestal compleet naast is! Van Jezus krijgen mensen als Petrus en Tomas een belangrijke plaats. Daar ben ik blij om: je moet niet van alles zeker zijn, je krijgt tijd om na te denken!

Dank en bid met ons: ik heb gedankt voor de lieve vrouw, de drie flinke zoons, de drie prachtige schoondochters en de schatten van kleinkinderen die mij geschonken zijn, wij hebben gedankt voor de gemeenschap waarin we kunnen groeien in liefde en voor alle mensen die de moed hebben om elkaar graag te zien tot de dood hen scheidt. Wij hebben gebeden voor onze zwaar zieken, voor Lieve die herstellend is van een zware ingreep en voor mensen die op ons gebed rekenen. Wij hebben gedankt voor alle schatten van mensen die hun steentje hebben bijgedragen zodat het voor Lou en mij een feest is!

Dan, ik sprak er al van: receptie, iets bewerkelijker dan anders, iedereen uitgenodigd door onze drie oudste kleinkinderen: Arne, Martha en Simon. Foto's kijken in de Effatazaal, foto's kijken in de kapel van 'da meistje ut Brugge' en 'dien blonden uit Mechelen' en toegezongen worden: 'Alleluja!' Bloemen krijgen, een heel kalenderjaar vol! Vragen beantwoorden: Lou trekt niet meer op de foto's van vroeger (?): als je samen oud wordt, merk je dat niet op!

En alles terug op zijn plaats zetten, 'het' wonder van Effata: Guido aan het afdrogen, al die helpende handen: die Effataschatten.

Ook de Clemensactie en de straatkinderen van Kinshasha hebben er wel bij gevaren!

April is voorbij, wij zijn 50 jaar getrouwd, wij hebben gedankt! Geen bloemen uit de tuin dit keer; ik zie ze wel, maar wie steeds dezelfde spijs krijgt, raakt oververzadigd!

*Wouter, maandag 28 april 2014*